

NUKKUNUT PORVARISTO JA HERÄNNYT PORVARISTO

AIHE KIRJOITUSTA VARTEN

Kuvitelkaa mielessänne, että pieni ihmisjoukko taistelee sellaista huutavaa, inhottavaa pahetta vastaan, jota suuri joukko nukkuvia ihmisiä ei tajua tai jonka suhteen se on välinpitämätön. Mikä on taistelevien päätehtävä? 1) on herätettävä nukkuvia mahdollisimman paljon. 2) valistettava heitä taistelutehtäviensä ja taistelu-ehdojen suhteen. 3) järjestettävä heidät voimaksi, joka pystyy saamaan voiton. 4) opetettava heitä käyttämään oikein voiton hedelmiä.

On luonnollista, että *1.* pitää käydä *2.—4.* edellä, sillä nämä ilman *1.* eivät ole mahdollisia.

Ja niinpä pieni ihmisjoukko *ravistelee hereille* kaikkia, *tönnii kaikkia ja jokaista.*

Heidän ponnistuksensa — myöskin itse elämän kehityksen ansiosta — ovat olleet tuloksellisia. Suuret joukot on herätetty. Silloin alkaa ilmetä, että osa herätetyistä *on kiinnostunut* paheen säilymisestä ja aikoo joko tietoisesti ylläpitää sitä tahi säilyttää ne puolet, ne osat paheesta, jotka ovat edullisia kyseisille herätettyjen ryhmille.

Eikö ole luonnollista, että tällöin soturit, taistelun julistajat, vallankumouksen herättäjät, kellonsoittajat kääntyvät näitä herätettyjä *vastaan*, jotka *he itse* olivat herättäneet? Eikö ole luonnollista, etteivät soturit *silloin* enää kuluta voimiaan „kaikkien ja jokaisen” *tönnimiseen*, vaan siirtävät painopisteen niihin, jotka ovat osoittautuneet kykeneviksi 1) heräämään,— se ensiksi; 2) omaksumaan johdonmukaisen taistelun aatteen,— toiseksi; 3) taistelemaan vakavasti ja loppuun saakka,— kolmanneksi.

Sellaista oli Venäjän sosialidemokraattien suhtautuminen liberaaleihin vuosina 1900—1902 (ravistelivat hereille), vuosina 1902—1904 (selvittelivät heränneiden välejä) ja vuonna 1905 (taistelivat heränneitä... kavaltajia vastaan).

Kirjoitettu syyskuun lopulla 1905

*Julkaistu ensi kerran v. 1926
V Lenin-kokoelmassa*

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*
